

тията и на сръбския народенъ писателъ Д-ръ Д. Медаковичъ въ Новий-Садъ (1856),¹⁴ той напуска черковно-просвѣтната кауза, за да се хвърли въ политиката, дипломацията и революцията.

Л И Т Е Р А Т У Р А

1. Паисий, История славяноболгарская и пр. (1762).
2. Като въ Рѣчи о Асѣню първо му (1860).
3. Показалецъ с. 24.
4. Проф. Цоневъ въ обширната си студия „Езиковни взаимности между българи и ромъни“ даде многобройно число такива думи (гл. Год. на Софийския университетъ, с. 1—158, 1921, София).
5. Раковски, Българскій вѣроисповѣденъ въпросъ.
6. Раковски, писмо (1861).
7. Раковски, Замѣчанія въ Г. П. с. 168; по униятската пропаганда гл. Д-ръ Стамболски, т. I. с. 91—102 (1860—1861).
8. Обстойното му гледище е изложено въ Бѣлг. вѣр. въпросъ и въ в. Бжджщность (1864), цитатъ на С. С. Бобчевъ, Раковски публицистъ, Сб. б. а. н. кн. IX.
9. Раковски, писмо (1861), Бѣлградъ.
10. Р-ки, в. Бранитель (1864).
11. Раковски, Български вѣроисп. въпросъ, съч. с. 511.
12. Петровъ, Д-ръ Б., Г. С. Раковски, с. 86.
13. Ботйовъ Христо, Решенъ ли е черковниятъ въпросъ (в. „Дума“ 1871 и „Знаме“ бр. 7, 1875, съч. изд. отъ З. Стояновъ, с. 74 и 95).
14. Редакторъ на политиченъ и литературенъ вестници и будителъ на народа си въ Сърбия.